

Gud

12 tekster i udvalg fra min blog

Carsten Ploug Olsen

*for at finde kildens udspring
må man gå mod strømmen*

1. Gud

Flere steder i bibelen og koranen siges det, at Guds frygt er starten på visdom. Fx nævnes det i bibelen, hvor frygteligt det er, "at falde i den levende Guds hænder" og i 2. Mosebog, 19 og følgende kapitler åbenbarer 'Gud' sig på Sinaj bjerg for Moses og israelitterne under torden og lyn og røg og til lyden af horn for de forfærdede mennesker. (Der er tilsvarende beskrivelser af den forfærdende 'Gud' i koranen).

Men er dette rigtigt? Har vi grund til at frygte Gud?

Jeg har selv erfaret noget om Guds væsen, ikke fordi jeg er et specielt fremragende menneske, der har Guds særlige bevågenhed, men fordi Gud har åbenbaret sig for mig, ladet mig se - eller rettere føle - noget om hvem Han er.

I de ægte åbenbaringer jeg har modtaget fra Ham kan jeg slet ikke genkende dette med at Gud skulle fremkalde frygt eller angst - og slet ikke genkende dette med at jeg bør og har grund til at frygte den Almægtige.

Tværtimod - de åbenbaringer jeg har haft er af en Gud, som på den ene side unddrager sig menneskeord, det er svært at finde adækvate ord og udtryk for Ham, og det er som om at sproget bryder sammen når jeg forsøger at beskrive disse oplevelser.

Men den følelse Han har givet mig i disse åbenbaringer eller oplevelser har dels været præget af en fuldkommen ro og tryghed (også langt fra den af andre rapporterede ekstase ved oplevelsen eller erkendelsen af Gud), og dels af et uendeligt væsen af en Magt og tyngde og dybde som ikke kan beskrives og desuden et uendelig *mildt* væsen.

Essensen af oplevelserne eller åbenbaringerne er kærlighed - en uendelig og fuldkommen tryk hvilen i mit Ophav.

Er det ikke snarere sådan, at Guds frygt altid er blevet brugt af mennesker for at vinde større tiltro til tvivlsomme indsigter gennem den *frygt* man har søgt at indpode andre? Og er den ubegrundede frygt for Gud ikke altid ledsaget af et skræmmebillede af en dømmende og fordømmende Guddom, der kræver absolut tro, lydighed og underkastelse - for at fremme menneskers magtvilje og dømmesyge?

Hvor mange forbrydelser er ikke blevet begået og bliver begået i denne falske Guddoms navn til spot for den sande Gud?

Den Gud jeg kender ligger så langt fra dette skræmmebillede som tænkes kan - vrængbilledet af Gud ligner mere Satan som han var, da han kæmpede imod os.

Heldigvis synes dette falske billede af Gud at være på vej ud og et mere sandt billede toner frem fx i Den danske Folkekirke, hvor vægten mere og mere ligger på Guds kærlighed og barmhjertighed og tilgivelse. Men mange steder prædikes stadig den hævnende og forfærdende Gud - alt for mange mennesker tror stadig på disse fantasier.

Jeg tror, at det er sådan, at alle mennesker kan opleve Gud som Han virkelig er. Det er ikke nødvendigt at henvise til specielle skriftsteder i forskellige bøger - Gud kan opleves direkte udenom

alle skrifter og autoriteter - som den Lysets, Kærlighedens, Mildhedens og Barmhjertighedens Gud og Fader Han er.

Gud er Lysets og kærlighedens Almagt, kærlighedens og Livets Herre, en Gud vi ingen grund har til at frygte, men al grund til at elske.

2. Kristendommens kerne i ny belysning

I mere end 1000 år - og snarere længere - har kristendommen været forkyndt som en lære om Guds dom og straf over syndige mennesker. Dog også med et håb om frelse ved troen på Jesu død og opstandelse.

Men i de senere år er vægten gradvist vippet over mod en lysere tolkning og forkyndelse i retning af Guds kærlighed og tanker om menneskers kærlighed til hinanden som det centrale i livet.

Spørgsmålet er: Findes der teologisk belæg for denne lysning? Det mener jeg, at der gør.

I Matt. 5, 17-19 siger Jesus: 'Tro ikke, at jeg er kommet for at nedbryde loven eller profeterne. Jeg er ikke kommet for at nedbryde, men for at opfylde. Sandelig siger jeg jer: Før himmel og jord forgår, skal ikke det mindste bogstav eller en eneste tøddel forgå af loven, før alt er sket'.

Jesus er altså ikke kommet for at nedbryde, men for at opfylde loven. Hvilken lov? Det svarer han på i Matt. 22, 37-40 på spørgsmålet, hvad der er det største bud: 'Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind' (5. Mos. 6, 5), et bud, der gives af Gud til Moses. Jesus tilføjer samme sted: 'Det er det største og det første bud. Men der er et andet, som er lige med det: 'Du skal elske din næste som dig selv' (3. Mos. 19, 18). På de to bud hviler hele loven og profeterne '.

Også det sidste bud, næstekærlighedsbudet, blev oprindeligt givet af Gud til Moses (med tilføjelsen: 'Jeg er Herren'), og både Jesus (Matt. 19, 19; 22, 39), Paulus (Rom. 13, 9; Gal. 5, 14) og apostlen Jakob (Jak. 2, 8) citerer det.

Da loven (Moseloven og i videre forstand Guds lov) således ifølge Jesus hviler på kærlighed til Gud og menneskers kærlighed til hinanden, bliver Pauli tanker om frelse ved tro (Rom. 3, 25-26; Rom. 4, 5; Rom. 5, 1; Gal. 2, 16), Guds vrede, straf og dom (Rom. 1, 18; Rom. 2, 2-3; Ef. 5, 6), hans tanker om at synden og døden kom ind i verden ved et menneske (Adam) og blev besejret ved et menneske (Jesus Kristus) (Rom. 5, 12-21; 1. Kor. 15, 21; 45-48) og forsoningen ved Jesu død og opstandelse (Rom. 3, 24-26; Rom. 5, 9-11; 1. Thess. 5, 9; Hebr. 9, 12-13) irrelevante;

Ifølge Jesus er det kærligheden, der er det vigtigste og helt centrale i livet; kærligheden til Gud og mennesker; Gud kalder ikke til dom og straf men til kærlighed. Gud er den Højeste, Lysets og kærlighedens Almagt, kærlighedens og Livets Herre.

At Jesus siger, at han opfylder loven og ikke ophæver den, nedbryder den eller skaber en ny pagt mellem Gud og mennesker som Paulus påstår (2. Kor. 3, 6; Hebr. 8; 9, 11-28) (og som dog også finder støtte i evangeliernes beretning om nadverens indstiftelse (Matt. 26, 26-29; Mark. 14, 22-25; Luk. 22, 14-20)) til afløsning for den gamle pagt som Gud oprettede med Noa (1. Mos. 6, 18-22), Abraham (1. Mos. 15, 18-21), Isak (1. Mos. 26, 2-5), Jakob (1. Mos. 28, 13-15) og Moses og israelitterne (2. Mos. 24) må så ligge i, at han minder om og sammenfatter den centrale lov: Kærlighedens lov, som Gud giver den i 5. Mos. 6, 5 og 3. Mos. 19, 18.

I bibelen findes belæg for både opfattelsen af Gud som en kærlighedens og fredens og en vredens og krigens Gud. Eksemplerne på det sidste er legio i Det gamle Testamente, men også i Det nye Testamente; Således siger Jesus i Matt. 10, 34: 'Tro ikke, at jeg er kommet for at bringe fred på jorden. Jeg er ikke kommet for at bringe fred, men sværd.' (Se også Luk. 12, 51-53 og Mark. 13, 12). Og også i evangelierne og altså ikke kun hos Paulus hævdes sine steder troen og ikke kærligheden som det vigtigste.

I denne opfattelse bliver Jesus (som af kristne - fejlagtigt - opfattes som Gud) et stridens og forargelsens tegn. Men hvilken Gud er den Højeste, den Største; Kærlighedens og fredens Gud, Lysets Almagt, kærlighedens og Livets Herre, eller krigens, vredens og hævnens 'Gud'?

Hvis vi opfatter kristendommen som en kærlighedslære, må vi tage udgangspunkt i det Jesus lærer ud fra de af Gud givne bud, kærlighedsbudene, de bud der bærer loven, og ikke i Pauli tanker og mange misforståelser, som alt for længe og helt unødvendigt har tegnet kristendommen for mennesker. Helt unødvendigt; for den sunde kerne ligger - side om side med de usunde tanker om vrede, dom, straf og fordømmelse - i de kristnes egne hellige tekster: Kærligheden.

Der hvor Jesus og Paulus alligevel når hinanden i synet på kærlighedens altomfattende betydning og værdi, er det nævnte sted i Matthæusevangeliet (Matt. 22, 37-40) og Rom. 13, 8-10, hvor Paulus siger:

'Vær ingen noget andet skyldig end at elske hinanden; for den, der elsker andre, har opfyldt loven. Budene: 'Du må ikke bryde et ægteskab; du må ikke begå drab; du må ikke stjæle; du må ikke begære', og et hvilket som helst andet bud, sammenfattes jo i dette bud: 'Du skal elske din næste som dig selv' (3. Mos. 19, 18). Kærligheden gør ikke næsten ondt. Kærligheden er altså lovens fylde'. (Derudover kan nævnes Pauli smukke formuleringer om kærligheden i 1. Kor. 13).

Det vigtigste er altså, at vi elsker Gud og hinanden. Det er loven og lovens fylde. Alt andet, fx hvad vi tror på, er af mindre betydning. Paulus siger det også: 'Så bliver da tro, håb, kærlighed, disse tre. Men størst af dem er kærligheden.' (1. Kor. 13, 13).

Det vigtigste er kærligheden. Kærligheden er det største, større end håb og tro, og den er det evige i mennesket. Og hvis det er sådan, hvorfor så ikke helt slippe kristendommens nu gennemrustede, faldende bygning, hvis vi med kristendommen mener paulinisme med dennes mørke tale om dom og straf for dem, der ikke tror eller tror på noget forkert, og vove springet over i den rene kærlighedsåbenbaring, Vandrer mod Lyset! (1920, Agerskov), som kort og godt siger:

Ingen skal fortabes, Guds kærlighed er uendelig, og selv om vi vender os fra Ham, vender Han sig aldrig fra os! Lev og tro frit, ingen skal fordømmes! Der er tilgivelse for alt og for alle, selv Satan (jf også lignelsen om den fortabte søn; Luk. 15, 11-32).

Ingen skal fortabes, ingen fordømmes, Paradis er for alle! Tør vi vove springet over i denne bygning, springet over de afgrunde teologien - ikke Gud - har åbnet uretmæssigt gennem 2000 år? Gud, Lysets Almagt, kærlighedens og Livets nære og trygge Far og Herre venter os der!

3. Gudsbilledet i Vandrer mod Lyset

Som jeg før har forsøgt at argumentere for, så synes det sikkert at sige, at hvis Gud eksisterer, og Han er det Højeste Væsen, så er Han Lysets og kærlighedens Almagt, hvis vi betragter lys og kærlighed som de højeste værdier og egenskaber.

Dette synes at være en sikker tankerække. Det er sikkert rigtigt hvad Kant og andre har sagt, at det ikke er muligt at *bevise* Guds eksistens; det eneste vi med sikkerhed kan sige er, at *hvis* Gud eksisterer og er det Højeste Væsen, *så*... osv.

Nu, findes der skrifter, hvor dette billede af Gud som Lysets og kærlighedens Almagt er repræsenteret? Findes det fx i bibelen eller koranen?

Måske. Men i så fald kun i glimt. Det gamle Testaments billede af Gud, hvor Han et sted fx overfalder Moses, hvor en ild udgår fra Ham og fortærer hundredvis af mennesker, hvor Han optræder som øverste krigsherre osv osv passer meget dårligt med det ophøjede billede af Gud som Lysets og kærlighedens Almagt.

Hvorimod fx 3. Mos. Kap. 19, vers 18 hvor Gud giver Moses næstekærlighedsbuddet passer fint til dette billede af Gud.

I Det nye Testamente passer fx Johannes Åbenbarings billede af Gud, de mange beskrivelser af næsten psykotisk tilsnit, meget dårligt med det ophøjede Guds billede, mens Gud som Lysets og kærlighedens Almagt anes i glimt i nogle af de evangeliske Jesu ord (men langt fra dem alle; fx passer den til tider brovtende og fordømmende Jesus-skikkelse dårligt med det ophøjede Guds billede mens hans ord om tilgivelse og barmhjertighed passer fint med dette billede).

I koranen passer de mange beskrivelser af de frygtelige og evige lidelser i Ilden, der angiveligt venter de vantro meget dårligt med billedet af Gud som Lysets og kærlighedens Almagt, mens fx beskrivelserne af Guds kærlighed og barmhjertighed passer fint.

Det eneste værk jeg kender hvor Guds billedet passer konsekvent med billedet af Gud som Lysets og kærlighedens Almagt er *Vandrer mod Lyset*, hvor Gud fremstår som Altets centrum, som en personlighed, der gennem en kosmisk kamp mellem lys og mørke, godt og ondt, fremstod som Lysets behersker og mørkets besejrer, en personlighed, der siger, at *ingen* skal fortabes og *alle* kommer i paradys, når vi har overvundet mørket, det onde, *i os selv*; til dette har vi brug for lang tid og mange liv, og derfor inkarnerer vi mange gange her på Jorden, den såkaldte reinkarnation; en Gud som aldrig fordømmer nogen, men elsker alle...osv.

Men det siges også klart i *Vandrer mod Lyset* at *ingen* fuldt ud kan forstå Gud, og at det ophøjede billede værket giver kun kan betragtes som antydninger eller en retning for en dybere forståelse af Gud, og at kun gennem kærligheden kan vi forstå Ham bedre og danne os et renere og mere ophøjet billede af Ham.

Derfor mener jeg at det er rimeligt at sige, at *hvis* Gud eksisterer, *så* må Han nødvendigvis være som Han fremstår i *Vandrer mod Lyset*; ikke som et endeligt facit og fuldstændig beskrivelse, som vi ikke kan nå, da det ville kræve at vi blev lig Ham, men som et Væsen vi gennem *kærligheden* kan danne os en renere og mere fyldestgørende forståelse af.

4. Harmoni og kærlighed (Yin/Yang)

For mere end to tusind år siden udtænkte *Lao-tse* sin berømte lære om modsætningernes harmoni ved begreberne om *yin* og *yang* idet han hævdede, at denne harmoni udtrykker det helt grundlæggende træk i verdensbygningen.

I *Platons Symposion* er der stærke medklange af denne lære, i hvert fald for os menneskers vedkommende, idet han lader *Aristophanes* fortælle myten om det oprindelige menneske som en helhed, et androgynt væsen (andros=mand; gyne=kvinde), der på grund af opsætsighed mod guderne på Zeus' ordre blev delt midt over, og derefter altid søger sin tabte halvdel.

(I øvrigt er der flere paralleller også i bibelen om menneskers opsætsighed mod guderne og deres konsekvenser; fx i beretningen om syndefaldet og om Babelstårnet)

I *Symposion* er det grundlæggende tema *Eros*, altså kærligheden, og i *Aristophanes* myte om det oprindelige androgyne menneske er det kærligheden, der efter delingen får os til at søge vores tabte halvdel eller modpart.

Dermed bliver *Platons* definition af kærligheden en negativ; vi søger efter noget tabt, noget vi savner og længes efter eller måske en tomhed vi længes efter af få fyldt igen.

Hvis vi går tilbage til *Lao-tses* tanker (Taoismen), så kan det siges, at det princip eller den kraft, der skaber eller tilstræber den grundlæggende harmoni i verden (*yin* og *yang*), netop er *kærligheden*, idet kærligheden er en kraft, der tiltrækker modsætninger og skaber harmoni mellem dem, fx mellem mand og kvinde.

Måske kan vi udstrække kærlighedens harmoniskabende kraft videre end til det rent menneskelige og hævde den som en kraft, der har magt overalt i verdensaltet, altså en egentlig verdenskraft, der søger at skabe harmoni overalt (som i *Lao-tses* tanker om *yin* og *yang*).

Denne tanke er i hvert fald i overensstemmelse med *Vandrer mod Lysets* beskrivelse af lyset og kærligheden. Ifølge dette værk er lyset og kærligheden ikke kun en sådan harmoniskabende verdenskraft; den har også et personligt væsen som sin behersker og udspring, nemlig *Gud*.

Bragt på en enkel formel kan disse tanker udtrykkes ved:

Gud → Kærlighed → yin/yang,

idet sidste led betegner den harmoniske enhed af modsætninger. Egentlig burde det anføres ved det traditionelle yin/yang tegn, da det netop betegner de forenede modsætninger. Jeg har bare ikke dette tegn i mit tastatur.

Hvis vi altså nu opfatter kærligheden som en verdenskraft med udspring i Gud, der tiltrækker modsætninger og skaber harmoni mellem dem, kan mørket, det onde, opfattes som en kraft, der skiller modsætninger ad og derved skaber disharmoni, hvilket også er i overensstemmelse med *Vandrer mod Lysets* beskrivelse af de to verdenskræfter, lys og mørke.

5. *Gud, Lysets og kærlighedens Almagt*

Hvis vi antager at Gud findes, og at Han er Lysets og kærlighedens Almagt, hvordan mon Han så ser på verden i dag?

Ligesom det kan være konstruktivt at se og filtrere de religiøse tekster gennem dette billede af Gud, kan det være konstruktivt at holde billedet op mod sine egne og sine medmenneskers handlinger.

Hvordan mon Gud, Lysets og kærlighedens Almagt, ser på de mennesker, der sprænger sig selv i luften i Hans navn og prøver at tage så mange uskyldige som muligt med i døden?

Hvordan mon Gud, Lysets og kærlighedens Almagt, ser på de mennesker, der som vilde overfalder andre stater og mennesker enten som hævn eller for at standse nogle enkelte menneskers ondskab?

Hvordan mon Gud, Lysets og kærlighedens Almagt, ser på de mennesker, der slavebinder og tyrraniserer hele folk, kuer, piner og henretter tusinder, mennesker der tilsniger sig eller med vold røver magt uden at være den værdig?

Hvordan mon Gud, Lysets og kærlighedens Almagt, ser på al den vold, alt det blod der udgydes blandt mennesker, Hans børn?

Hvordan mon det er for Gud, Lysets og kærlighedens Almagt, at høre de gensidige hadefulde råb og fordømmelser mennesker imellem?

Hvordan mon det er for Ham at høre voldstalen, at høre de mange, der hidser op og gør vold til det næste skridt?

Hvordan mon Gud, Lysets og kærlighedens Almagt, ser og føler det ved den grænseløse lidelse og smerte som er så mange til del?

Hvordan mon Han ser på verden i dag?

Hvordan?

Hvordan kan vi gøre det?

6. *Religionernes enhed*

Af og til bliver det fremført at alle religioner i deres inderste egentlig er ens eller siger det samme uden at det dog bliver præciseret hvori denne religionernes inderste enhed består.

Jeg tror at synspunktet er rigtigt, og jeg mener at det er muligt at bringe denne inderste enhed på en meget kort formel, egentlig bare et enkelt ord: Kærlighed.

I et billede på religionernes enhed kan man forestille sig en blomst, hvor kronen er Gud Herren, Lysets og kærlighedens Almagt, mens blomstens enkelte kronblade er de forskellige religioner.

Hvis vi udvider billedet og medtager *Vandrer mod Lysets* begrebsverden kan blomstens stilk være et billede på lyset (med krone i kærligheden og Gud); den jord blomsten gror i er da det mørke som Gud arbejdede sig ud af (som blomsten), hævdede sig over og besejrede.

Hvis dette er rigtigt giver det en ekstra dimension til den tanke, at de religiøse stridigheder og krige er meningsløse; hvor meningsløst at slå hinanden ihjel og forfølge hinanden i kærlighedens navn..

7. *Det lidelsesfrie liv*

I sine romaner kommer den franske forfatter, Michel Houellebecq, flere gange ind på tanken om det lidelsesfrie liv opnået gennem medicinering i en ikke for fjern fremtid. I Houellebecqs univers er dette, som af nogle fremhæves som et ideal, ikke ønskværdigt og har dystopiske træk.

Men hvorfor egentlig?

Måske kan man sige, at ligesom centralnervesystemet og evnen til at føle fysisk smerte har den funktion at advare os om adfærd, der er skadelig for vores krop (fx hvis vi kommer til at sætte hånden på en tændt kogeplade), så har evnen til at føle psykisk eller åndelig smerte den funktion at advare os mod adfærd, der skader vores psyke eller ånd.

Fx vil de fleste efter at have begået alvorlige forbrydelse (i hvert fald efter en tid) føle samvittighedsnag, og måske søge at gøre bod eller rette op på fejltagelserne. Det lader altså til at vi er udstyret med en indre etisk sans (mere eller mindre) som, hvis vi forbryder os mod den giver os smerte i form af samvittighedsnag.

Det er klart, at det er godt så vidt muligt at minimere menneskelig lidelse, men hvis vi søger helt at afskaffe lidelse, eller mere præcist at eliminere muligheden eller selve evnen til at føle psykisk eller åndelig smerte, så vil dette føre til et samfund bestående af mennesker uden samvittighed, hvilket må siges at være en dystopi.

Hvis ikke vi kan føle samvittigheden, den indre etiske lov og stemme, vil vi hele tiden forbryde os mod den uden konsekvenser; og derfor tror jeg at det lidelsesfrie samfund er en mareridtsvision som vi ikke bør tilstræbe.

Man kan altså sige, at ligesom evnen til at føle fysisk smerte beskytter kroppen, det ydre menneske, beskytter evnen til at føle psykisk eller åndelig smerte det indre menneske, personligheden, det etiske i os.

8. *Hvorfor har Gud givet love for lyset og mørket?*

Af Vandrer mod Lyset fremgår det;

- 1) at Gud har givet love for både lyset og mørket
- 2) at disse love blev givet efter Hans emanation (fremståen)
- 3) og at lyset er kendetegnet af orden mens mørket er en kaoskraft

Så kan man spørge:

Hvorfor gav Gud egentlig disse love, hvorfor er det nødvendigt med love og hvad er egentlig loves (i dette tilfælde Guds) funktion?

Og svaret er enkelt:

Love fremmer orden og modvirker kaos. Vi kender det også fra de jordiske samfund, fx det danske hvis retsvæsen som motto har: Med lov skal land bygges. Hvis der ingen fælles regler (love) findes, bliver alt kaos, da enhver så kan gøre som man vil uden at blive stillet til regnskab.

Dette kan også være en replik til de tanker om en verdensregering jeg tidligere har formuleret (primært inspireret af Emery Reeves og universalismen) og en forklaring på en del af det jordiske kaos vi ser nu og altid har kæmpet med; en del af det jordiske kaos skyldes, at vi ikke har fælles, globale love, men har mange punkter (regeringer), der opstiller normer for lov og ret.

Da vi ikke har globale love der kan håndhæves af en legitim udøvende og dømmende magt (omend en sådan måske er på vej i form af Den internationale Straffedomstol, ICC), virker de manglende fælles globale love som en katalysator for kaos og krig.

Vi har dog for så vidt en international global lovgivende magt (FN) og som nævnt for så vidt en international global dømmende magt (ICC), men vi mangler en legitim, global udøvende magt (regering), hvis vi skal modvirke en del af det kaos vi ser i dag.

Men for at vende tilbage til det kosmiske perspektiv:

Gud har altså givet love for både lyset og mørket med det formål at styrke lyset (orden) og modvirke mørket (kaos). Men derudover har Han givet os en *fri vilje til godt og ondt*. Hvordan stiller dette sig til de guddommelige love for lys og mørke?

Gud er ingen diktator og man kan sige, at det at Han har givet os en fri vilje til godt (lyset) eller ondt (mørket), en fri vilje til at følge Hans love eller ej er etikkens kerne. Hvis ikke vi havde et valg ville Gud ikke være lysets (og frihedens) Gud men mørkets, da en anden kerneværdi i lyset er frihed, mens mørket er kendetegnet ved tvang.

Lyset (og Gud) giver os et valg hvilket mørket ikke gør, og dette frie valg eller den frie vilje er kernen i al etik.

Som en sidste ting vil jeg (under henvisning til mit skrift, [Frihed under ansvar](#)) nævne, at et jordisk samfund kun kan kaldes frit for så vidt enhver borger (under ansvar for den dømmende magt) har frihed til at følge eller bryde enhver af den lovgivende magts love og regler.

Dette kan også siges at være en replik til den aktuelle debat om hvordan vi dels bekæmper terrorisme og samtidig bevarer vores samfund som frie og åbne. Hvis ikke vi bevarer friheden til at følge eller bryde samfundets love og regler (under ansvar for den dømmende magt) synes dette at være definitionen på diktatur.

På den måde kan man sige, at det onde er frihedens pris; ikke som en nødvendig konsekvens men som en risiko vi altid må være villige til at løbe hvis vi vil bevare friheden.

9. Muhammed

Hvis Vandrer mod Lysets beskrivelse af Muhammeds liv og virke er korrekt, så ved vi en del om ham udover det der er overleveret i de traditionelle kilder - koranen og hans sædvane (sunna) som det er givet gennem de såkaldte isnader (overleveringskæder) i hadith (beretninger om profetens ord og gerninger);

Vi ved at han var en af de yngste, dvs den gruppe af personligheder som altid har forsøgt at lede os mennesker fremad mod lyset og Gud; vi ved at han tilhørte den gruppe af de yngste - de få, enkelte - som har påtaget sig at bringe nogle af de evige sandheder til mennesker og (tidligere) at befri Satan (Ardor) fra mørket gennem tilgivelse og bøn; og vi ved at han - ligesom Jesus og flere andre - fejlede på dette sidste punkt.

Det fremgår af Vandrer mod Lyset at i ethvert menneskes liv kommer et tidspunkt, en kulmination, hvor det afgøres hvorvidt det enkelte menneske sejrer eller fejler på hovedpunktet i det foreliggende liv.

Og det siges at for de af de yngste, der påtog sig at erindre bønnen for Satan, faldt dette kulminationspunkt i flere tilfælde sammen med at de blev stillet direkte overfor den onde.

Det er normalt at angive den første af Muhammeds åbenbaringer som Sura 96, *Levret blod, al-Alaq*. Jeg har selv før haft den tanke, at muligvis var Muhammeds første åbenbaringer ægte nok og at de måske var givet før hans kulminationspunkt.

Men hvis Sura 96 var den første så holder denne tanke ikke. For i de første vers af Sura 96 hedder det bla:

"Læs op i din Herres navn, Han, som skabte, som skabte mennesket af levret blod!"

Hvis Vandrer mod Lysets skabelsesberetning derimod er rigtig, så var det ikke Gud som skabte det dødelige, forgængelige menneskelegeme men Satan (Ardor). Derfor kan heller ikke denne Sura være rigtig.

Ser man på hvordan omstændighederne var omkring Muhammeds første og flere af de følgende åbenbaringer (som fx Reza Aslan beskriver det i *Kun en Gud*) så kan man konstatere, at oplevelserne var meget voldsomme, og at han frygtede, at han var blevet sindssyg.

Dette harmonerer dårligt med de ægte åbenbaringers natur, som er rolige og smukke og giver fred og klarhed.

Men det harmonerer fint med den tanke, at Muhammeds åbenbaringer ikke stammede fra ærkeenglen *Gabriel* eller *Gud* men derimod fra Satan som det skete med en del af de andre store religionsstiftere (fx også Zarathustra). Dette kan ses mange steder i koranen, hvor fx de vantros evighedsstraffe udpensles og Gud optræder som en grusom despot.

Denne grusomme "Gud" er ikke en lysets og kærlighedens Almagt - ikke den sande Gud - men et godt billede af den onde som han var da han kæmpede imod os.

Der er dog ingen grund til - hvis dette er rigtigt - at falde over Muhammed (og selvfølgelig heller ikke muslimerne) af den grund, da de kræfter han og fx også Jesus var oppe imod var så ekstreme, at der skulle gå lang tid efter disse tos inkarnationer til det endelig lykkedes de yngste at bryde mørkets magt og vinde Satan tilbage til lyset og Gud (det skete i 1912).

Muhammed var og er en af de allerstørste personligheder, trods hans fejl. Og om ikke andet nåede han at bringe læren om Guds enhed; en præstation som i sig selv er al ære værd.

10. Hadets begyndelse og psykologi

Ifølge Vandrer mod Lyset kom hadet oprindeligt ind i verden for ca 14 000 år siden da hadet vågnede i den Ældste (Satan; Ardor) efter at han havde inkarneret sine faldne brødre og søstre (de øvrige Ældste) og indså, at han alene måtte blive tilbage i helvedessfæren med mørket strømmende i tunge, lidelsesfulde bølger gennem sig.

Enhver der kender til lidelse kan forstå hvad lidelse kan gøre ved et sind. Man bliver let vred, bitter og tilbøjelig til at udslynge hadefulde, vrede og fordømmende ord til sine medmennesker eller endda ty til vold. Enhver kan forstå dette.

Enhver der kender til had ved også hvad had gør ved et sind; hvordan det binder sindet, knuger det og fylder en med angst. Man glemmer ofte den situation der fremkaldte hadet, hvilket synes at være en del af hadets og det ondes natur; det skjuler sig i sindets dyb, det eneste man føler er angst, had og lidelse, men man glemmer hvorfor man lider og der kan gå mange år inden man husker hadets oprindelse og måske derved oplever heling af det knugede, splittede sind.

Ifølge Vandrer mod Lyset har en forståelse af Ardors had, forbandelser og lidelser den effekt, at jo bedre vi forstår ham, jo mindre magt får det had, de forbandelser og det mørke der kom ind i verden, da han og de øvrige Ældste faldt. Måske især fordi en forståelse gør det lettere at tilgive ham. Denne forståelse kan vi nå ved at se ind i os selv, se vores eget had og vores egen ondskab; jeg tror at intet menneske kan sige sig helt fri for ondskab og had.

Derfor kan enhver også - ud fra selverkendelse og selvoplevelse - bidrage til at opløse en del af det had og den ondskab, der kom ind i verden med Ardor. Verden har ikke brug for mere had og mere ondskab; verden har brug for forsoning, tilgivelse og heling.

11. Om gengældelsesloven

Et vel hidtil overset aspekt ved gengældelsesloven, den lov der er formuleret kortest og klarest ved ordene, "som du sår skal du høste" er, at dens formål ikke er at straffe men derimod opdrage os mennesker. *Gud straffer ikke.*

Den opdragende effekt af loven består i, at det ofte er meget vanskeligt at bibringe de mennesker, der fx slår ihjel en virkelig forståelse for, hvor forkert og ondt det er at dræbe andre mennesker. Fra "Vandrer mod Lyset!" ved vi, at gengældelsesloven fungerer på den måde, at de onde handlinger, som vi ikke vil angre og søge tilgivelse for, vil have den konsekvens, at vi selv udsættes for nøjagtig de samme lidelser, som vores onde gerninger har voldt andre. Dermed opnår vi - meget konkret og smerteligt - den nødvendige forståelse af de lidelser vi har forvoldt, og dermed mindskes risikoen betydeligt for, at vi igen begår en lignende forbrydelse og derved igen forvilder os ind i det samme mørke. *Dette er udover at opdrage os retfærdighed.*

Men det må igen understreges, at sigtet med loven ikke er at straffe os, at påføre os unødige lidelser, men derimod at vi kan indse hvor ondt og forkert fx vold og drab under alle forhold er. Vi får hermed en virkelig forståelse af, præcis hvad vi har gjort ved selv at rammes af de samme lidelser som vi har påført andre - en sandhed som vi måske søger at unddrage os eller besmykker idet vi søger at retfærdiggøre det, der ikke kan retfærdiggøres.

Udover den direkte opdragende effekt udvirker loven også at vi gennem soningen genvinder den uskyldighed vi mister når vi begår forbrydelser; som når vi går til lægen når vi er fysisk syge og eventuelt underkaster os en smertefuld behandling for at genvinde sundheden, således går den syge sjæl ind under gengældelsesloven, retfærdigheden, for gennem en smertefuld renselse gennem soning at genvinde sjælelig sundhed og renhed (beslægtede tanker er udtrykt i Platons dialog,

Gorgias).

En anden ting der må understreges er, at Guds og menneskers kærlighed og barmhjertighed står over gengældelsesloven på den måde, at hvis vi angrer og søger tilgivelse ud fra en oprigtig forståelse af hvad vi har fejlet, og opnår tilgivelsen, hjemfalder vi - i dette tilfælde - ikke til selv at gennemleve de samme lidelser vi har påført andre under gengældelsesloven. Dette forhold er en yderligere begrundelse for at hævde lovens pædagogiske sigte og ikke Guds ønske om at straffe os, idet mennesket ved at indse det forkerte i det vi har gjort galt har lært det der skal læres om den konkrete fejl eller forbrydelse.

Det vigtige er altså *erkendelsen* af det onde vi har gjort, en erkendelse, der kan opnås på i hvert fald to måder:

1) ved af os selv - evt støttet af samvittigheden (skytsånden) - at erkende fejlen, angre den og bede om tilgivelse

2) ved under gengældelsesloven at rammes af de samme lidelser som vi har påført andre

Ved gengældelsesloven opnår vi således en virkelig forståelse af vores opgave og bestemmelse, som ikke er at hade, forfølge og dræbe hinanden, men derimod at elske, gavne og berige hinanden - ikke af navn men af gavn.

I både Bibelen og Koranen er gengældelsestanken udtrykt noget anderledes. I Bibelen står der i 2. Mosebog, 21-23 vers 9 i afsnittet om "Retsregler for samfundslivet" bla de berømte ord om "øje for øje og tand for tand". Her pålægger "Gud" Moses nogle love for samfundet og tilhørende straffe hvis disse love brydes, og ønsket om at straffe er således "Guds" men skal eksekveres, håndhæves af mennesker. Dødsstraf nævnes mange gange som noget Gud ønsker.

I Koranen er der flere steder der siger noget lignende, fx Sura 2, vers 178-179 hvor det bla hedder: "I, der tror! Jeres forskrift er at gengælde et drab, lige for lige: En fri mand for en fri mand... osv" og "Ved at gengælde lige for lige sparer I liv, I forstandige!" (citeret efter Ellen Wulffs nyoversættelse af Koranen).

Tanken synes fælles for de to skrifter, nemlig at Gud dømmer og straffer visse forsyndelser hårdt, nogle gange med døden, og dommens eksekvering overlades til mennesker.

Denne tanke er fatal og har ført til grusomheder og uhyrligheder og forbrydelser der er absolut uforenelig med Guds Væsen og Vilje, hvis vi opfatter Gud som lysets og kærlighedens Almagt!

For det første fordi Gud som nævnt ovenfor ikke straffer, men opdrager os, og for det andet fordi intet menneske har ret til at tage et andet menneskes liv, uanset hvad dette menneske måtte have gjort, og uanset hvad de såkaldt "hellige" bøger siger. *Dødsstraf er under alle omstændigheder og under alle forhold et brud på de guddommelige love!*

Hovedsigtet med gengældelsesloven er at opdrage, ikke at straffe, og ingen lidelse under gengældelsesloven varer evigt. Derfor er også tanken om helvedes evighedsstraf, som både Bibelen og Koranen hævder er udtryk for Guds vilje i visse tilfælde (fx til de "vantro") *helt uforenelig med Guds alkærlighed og Almagt!*

12. Beskyttelse mod mørket

"Speak truth to power" - Bobby Kennedy

I forlængelse af tanken om mørkets dualitet - dets "lyse" og dets rent sorte side - vil jeg her skrive lidt om, hvordan det benytter sig af disse to egenskaber til at få magt over mennesker, og hvordan man beskytter sig imod det.

Fælles for den måde det søger denne magt er de *oppiskede følelser* det kan give os - i det ene

tilfælde (den sorte side) den angst og rædsel det kan give én, i det andet tilfælde (den "lyse" side) den rus det kan give os.

For at gøre denne tanke tydelig og nærværende vil jeg give nogle eksempler:

Den sorte side af mørket benyttes fx af rockerbander, indvandrerbander, de forskellige mafiaer, diktatorer osv. Disse organisationer eller enkeltpersoner er kendt for at bruge vold og måske drab, og de kan få magt over os ved trusler og ved den angst mange føler ved at vide, at de bruger vold. Hertil kommer den rent umiddelbare angst man kan føle ved at være tæt på sådan et menneske (eller flere mennesker af denne type) ved den ondskab de udstråler.

Den "lyse" side er mere subtil og for mange mere farlig. Den benyttes fx af snart sagt enhver "guru" - dvs en person der mere eller mindre guddommeliggør sig selv og måske har en hel filosofi om hvor "vidunderlig" han eller hun er. Eller den benyttes af de fleste alternative såkaldte "behandlere", der lever af at sælge kærlighed - ikke som en prostitueret (en prostitueret er i det mindste ærlig) - mens det man egentlig får er mørke og historier fra de varme lande, som det siges på jævnt dansk.

Der er også mange eksempler indenfor fx litteratur, musik og film, hvor vold og drab bliver til underholdning og udpensles uden at indfange hvor *hæslig og uhyrlig vold og drab er* (på den sorte side), og diverse spirituelle bøger hvor der fortælles mange spændende ting om fx (de ikke-eksisterende) chakras og "energier" uden at skelne mellem godt og ondt (lys og mørke) og hvis der skelnes typisk bytter rundt på dem, næsten al popmusik, der meget ofte er særdeles appellerende og baseret på effekter og "catchy lines" (jo mere jo bedre og jo mere populært, jo større hit), der har til formål at indfange og hensætte lytteren i en form for rus eller måske beundring og tilbedelse og give os kuldegysninger osv osv (på den "lyse" side).

Måske er det nu tydeliggjort hvad jeg mener med de oppiskede følelser mørket kan give os. Den måde man beskytter sig imod det er *at bevare roen, ikke lade sig skræmme og se det i øjnene (den sorte side; vold eller trusler om vold) og ikke at lade sig narre (af den "lyse" side; ikke give efter for rusen)*. Dette er hvad man selv kan gøre.

Hvis man føler sig truet eller på vej til at give efter for rusen og ikke føler, at man selv er stærk nok til at modstå mørket, ikke i stand til at bevare roen og se det onde i øjnene, kan en bøn til Gud hjælpe og beskytte fuldstændig. Også i denne sammenhæng er det godt at vide, at *den der ved sig i Guds hånd ikke kan rammes af noget ondt*.

Cpo; 2017